

Jak si Bohouš našel boudu

Jednoho léta se krásné paní Bernardýnové v zemi jménem Česká republika narodilo pět štěňátek. Byla z toho velická radost, štěňátka se měla čile k světu a největší pejsek, který měl i velké tlapky a dlouhou srst, dostal u bernardýnů velmi oblíbené jméno Bohouš. U pejsků je to trošku jinak než u lidských mláďat, štěňátka bydlí u maminky v bříšku jen dva mě-

síce a když se narodí, stará se o ně jejich maminka spolu s člověčími pány ještě dalších osm týdnů. Ale pak jsou podle psích zvyklostí tyhle děti už dost velké na to, aby měly vlastní boudu.

Všechny tři Bohoušovy sestřičky si noví majitelé odvezli daleko, až do vysokých hor jménem Alpy, do Velkého Svatobernardského průsmyku. To je místo pro bernardýny přímo posvátné, tam totiž kdysi žil jejich pra pra pra pradědeček, slavný bernardýn Barry. Byl to psí hrdina, který zachránil v průsmyku před zmrznutím čtyřicet lidí. Všichni bernardýni na celém světě ho od té doby mají za svůj největší vzor.

Bohoušův malý bratříček odjel také na hory, jeho nová paní si pro něj při-

jela a odvezla ho na Šumavu, kde se mu od první chvíle tolik zalíbilo, že úplně zapomněl na stesk po domově.

A tak doma zbyl ze všech sourozenců jen Bohouš, už mu byly dva a půl měsíce, pořád bydlel u maminky v boudě, která jim byla den ode dne těsnější, a navíc měl strach, jestli si ho k sobě vůbec někdo vezme.

Svěřil se se svými starostmi paní chovatelce, a ta řekla: *„Žádný strach, Bohoušku, mrkneme se na internet, jestli tam pro tebe nenajdeme místo, kde by se ti líbilo.“*

Usadili se tedy k počítači a napsali „Hledá se bouda.“ Počítač zabrumlal a po chvílce na obrazovce uviděli, že v našich nejvyšších horách, v Krkonoších, je přímo pod

horou jménem Sněžka veliká Luční bouda a prý tam zrovna hledají zaměstnance. Pak si spolu pořádně pročetli všechno, co o Luční boudě v počítači našli. Bohouš se divil: *“Jéje, ta je tedy stará, dokonce skoro čtyři sta let, a jak je veliká! Když někde tak dlouho lidi bydlí, tak to tam bude určitě hezky. Mají tam prý pivovar, vaří tam guláš a řízky a skoro polovinu roku je tam sníh,”* o tom mu maminka vyprávěla, že ho mají bernardýni rádi, i když ho zatím ještě neviděl. Bohouš byl přesvědčený, že tohle je to pravé místo pro něj, a tak paní chovatelka zavolala na Luční boudu, aby jim o Bohoušovi pověděla.

Potom už šlo všechno náramně rychle, protože jak o něm majitelé Luční boudy

uslyšeli, hned věděli, že je to přesně ten šikovný pes, kterého by tam potřebovali. Druhý den si pro Bohouše přijeli a odvezli do jeho nového domova. Sotva vyskočil z auta a uviděl, kde bude bydlet, nevěřil vlastním očím: *„Taková obrovská bouda,”* říkal si, *„tady pro mě bude jistě místa dost a určitě si tu najdu spoustu kamarádů.”* V tom se tedy nespletl, milého Bohouše s radostí přivítali úplně všichni, kuchaři, číšníci, slečna z recepce, pokojské, pan sládek a dokonce i přísný pan správce, který má celou tu velikou boudu na starost. Pořádně si prohlédl celou Luční boudu, ale lákala ho především voňavá kuchyně, kde ochutnal, jak dobře pan kuchař vaří. Mlsně se olizoval a pak vyšel s novou

paničkou na terasu před boudou, kde ho uviděly děti. Byly s rodiči na vycházce po horách, a na Luční boudě se všichni zastavili na svačinu. Roztomilý Bohouš se dětem tak líbil, že se jim vůbec nechtělo pokračovat v cestě na Sněžku.

Všichni kolemjdoucí i hosté se na Bohouše usmívali, protože byl opravdu milý, jak už tak štěňata bývají, někteří ho drbali za uchem a taky na bříšku, takže měl celý den tolik práce, až skoro zapomněl, že je čas jít na večeři.

Večer si vlezl do svého nového pelíšku. Trochu se mu sice zastesklo po mamince, ale jak byl za celý den plný zážitků a pěkně uběhaný na tom zdravém horském vzduchu, během malé chvilky tvrdě usnul. Zdálo se mu, jak hrdinně zachraňuje hosty Luční boudy ve vánici, stejně jako předeek všech bernardýnů, jeho slavný děda Barry.

